

Use Lahoz

Het jaar dat ik
op hen allemaal
verliefd werd

Karakter Uitgevers B.V.

1

Telkens wanneer mijn moeder en ik een teleurstelling in de liefde kregen te verwerken, spoedden we ons naar de werkplaats van monsieur Tatin zodat hij ons hart kon repareren. Vandaar dat ik bij hem langsging, vóór mijn verhuizing van Parijs naar Madrid, waar ik de vrouw zou terugvinden die mijn hart voor het laatst op tilt had laten slaan.

Op dat moment was ik stuurloos. De angst en besluiteloosheid die aan elke riskante reis voorafgaan, speelden me parten.

Michel Tatin was bezig onderdelen van een of andere motor te vervangen en stak zijn hoofd onder de auto vandaan. *'Mon petit Sylvain,'* zei hij opkijkend, 'is er iets?'

'Ik vertrek,' zei ik.

Mijn onwetendheid over de toekomst viel als een schaduw over mijn gezicht.

'Al weer?'

Ik haalde mijn schouders op. Ik had niet zo vlug een antwoord paraat. Tot het moment dat monsieur Tatin overeind kwam, kon ik geen woord uitbrengen.

'Dit is de laatste keer. Nog één jaartje en dan kap ik ermee.'

'Dat kun je niet weten, jongen... ' Hij moest lachen om zijn eigen opmerking. 'Laten we naar binnen gaan...'

Ik was niet alleen maar gekomen om afscheid te nemen, dus volgde ik hem naar binnen. Ik trok mijn jas, trui en overhemd uit. Monsieur

Tatin deed de lampen boven de werkbank aan en veegde zijn handen af aan een doek. Hij nam een slok water en stroopte zijn mouwen op. Met mijn bovenlichaam ontbloot liet ik hem zijn werk doen: hij haalde mijn hart eruit, hield het in zijn handen en legde het, uiterst voorzichtig, in een metalen bak om eraan te sleutelen met zijn gereedschap. Ik inhaalde diep en snoof het mengsel van zaagsel, smeer en rubber op. Die werkplaats vormde de speelplaats van mijn jeugd.

‘Ach, Sylvain... je bent in de war,’ zei hij tijdens het onderzoek. ‘Je nadert de dertig, toch?’

‘Ja, ik kom er akelig dicht bij in de buurt.’

‘Van nu af aan moet je heel voorzichtig zijn. Je kunt je geen flauwekul meer veroorloven. Waar gaat de reis deze keer naartoe?’

‘Madrid.’

‘Is Heike daar ook?’

‘Ik ben bang van wel.’

‘Weet ze dat je komt?’

‘Nee.’

‘Om jezelf te beschermen moet je me iets beloven.’

‘Oké...’

‘Leef zonder angst, wees jezelf. Ik zorg wel voor je moeder. Rustig aan met alcohol, maar drink wel vol overtuiging. Afgesproken? En bovenal, het hart is er om het te gebruiken. Doe er iets mee!’

‘Afgesproken.’

‘Rook je de laatste tijd nog wel eens?’

‘Nee, nauwelijks.’

‘Nou, dat zou je wel moeten doen... anderhalf pakje per dag, vanaf zonsopgang... Dat zal je door de eerste maand heen helpen.’

‘Ik zal het doen, monsieur Tatin.’

‘Vergeet niet dat geduld een uitvinding is van volwassenen. Sociaal gezien wordt het hoger aangeslagen dan drank, en het wordt verdedigd door mensen voor wie er niks anders op zit dan geduld te hebben. Luister niet naar hen, wees niet bang; het belangrijkste is dat je als je eenmaal mijn leeftijd hebt, genoeg dingen hebt meegemaakt waar je spijt van hebt. Kun je me volgen, jongen?’

Ik knikte overtuigd.

‘De liefde heeft een fabrieksfout: je houdt van degene die een leemte

bij je opvult. Je zult er pas van genieten als je dat als uitgangspunt neemt... Schrijf je me?’

‘Uiteraard.’

Vastbesloten om met een schone lei te beginnen, verliet ik de werkplaats aan de rue Parrot. De twijfels leken verdwenen. Voor mijn moeder en mij was monsieur Tatin een wijze man, een onmisbaar persoon. Hij had de gave de werkelijkheid te beschouwen vanaf een hoger punt, een locatie die voor ons onbereikbaar was. Ik liep naar station Bastille en nam daar de metro om zo snel mogelijk thuis te zijn en mijn spullen in te pakken.

Zo begon het beste jaar van mijn leven. En ook al zijn er sindsdien meerdere verstreken, voor mij is dat jaar nog altijd niet voorbij.

Het was februari 2005. Drie maanden daarvoor was ik teruggekomen uit Montevideo, waar ik stage liep voor het internationale persagentschap France Press. Ik had zo hard gewerkt dat ik er bij mijn terugkeer naar Parijs van overtuigd was dat ze me in vaste dienst zouden nemen en dat ik binnen de kortste keren verslag zou doen van over de hele wereld. Maar de dagen gingen voorbij en de telefoon ging maar niet over. Bij het agentschap zat het afdelingshoofd altijd in een vergadering.

Op een namiddag in januari ontving ik een e-mail van de adjunct-directeur van *L'Express du Jour*, een gratis krant die op stations en in de metro ligt. Ze zochten een tweetalige correspondent in Madrid die wekelijks een artikel in het Frans kon sturen. Het zou op proef zijn, gedurende een jaar. Hun beoogde kandidaat was een jonge journalist, bereidwillig en goedkoop.

We spraken af om elkaar te ontmoeten op metrostation Odéon. Ik ging naar de afspraak in de wetenschap dat ik op het aanbod zou ingaan. Er werd niets getekend. De manager bood me een laptop aan, als welkomstgeschenk. Ze zouden me slechts zeshonderd euro bruto per maand betalen, maar verheugd trakteerde ik hem op koffie in Les Éditeurs.

Ineens vervaagden de jaren vol reizen van hot naar her, de doorwaakte nachten en mijn hang naar hersenspinsels, en deed een milde zwaarte mijn oogleden sluiten. Ik wist dat ik in Madrid Heike Krüger zou weerzien.

2

Heike en ik hadden elkaar vier jaar eerder leren kennen in Florence, waar de Erasmusbeurs ons had samengebracht. Het was geen liefde op het eerste gezicht. Bij een van die gezamenlijke etentjes waar niemand elkaar kent, werd ik haar gewaar aan een hoek van de tafel, bij de lambrusco. Toen ik haar vroeg of ze de wijn wilde aangeven, pakte ze een nog dichte fles en smiet hem mijn kant op. Wonder boven wonder greep ik de fles vlak voordat hij uiteen zou spatten, terwijl zij schaterde. Ik vatte het niet op als een voorteken, maar misschien zat ik er toen wel helemaal naast.

In februari kregen we iets met elkaar. Aan twee dagen van intimiteit en goede seks had ik genoeg om verliefd te worden als een onnozel kalf. De lente arriveerde vroegtijdig in Florence en mijn kamer in Oltrearno was een reuzenrad dat me naar een wolk in de hemel tilde, om naast haar een wellustige siësta te houden. Het geluk paste in mijn hand en ik was nooit moe.

Toen het studiejaar erop zat, kwam ik weer bij mijn positieven. De klok waarvan ik meende dat hij sinds de eerste kus stil was blijven staan, had al die tijd stug doorgetikt. Na zoveel onstuimigheid had ik twee opties: terugkeren naar mijn moeder in Parijs of Heike volgen waar ze ook naartoe ging.

Het laat zich raden wat ik deed.

Ze woonde in Hamburg. Duitsland. Het noorden. Kou. Maar om bij haar te zijn had ik zelfs Mount Everest beklommen, zonder zuurstoffles.

Ik besloot gedurende een trimester een sabbatical te houden en meldde me in oktober in Hamburg. Ondanks de sneeuw en de meningsverschillen over het huishouden hadden we het prima naar onze zin in haar appartement. Er was verwarming en genoeg ruimte. Haar jongere broer, Michael Krüger, kwam regelmatig langs. Met hem had ik daarna contact gehouden. Een leuke kerel die na twee glazen als geen ander moppen kon vertellen. Na de jaarwisseling moest ik terug naar Parijs. Ik moest mijn studie, die ik totaal vergeten was, nog afronden. Eenvoudige zaken willen me nog wel eens ontschieten.

Maar daar bleef het niet bij.

De afstand maakte de liefde gecompliceerd, soms idealiseerde ik de situatie en soms zat ik na een telefoontje van haar in zak en as. Elk excuus voldeed om mijn colleges in de steek te laten en naar Hamburg te reizen. Als Heike me liet weten dat het haar het weekend niet uitkwam, raakte mijn verstand verstrikt in een doolhof van jaloezie en angst. Ik ging toch. Wat me te wachten stond was discussie, schuld, achterdocht. Ze was niet langer de Heike van Florence. Waar was het impulsieve meisje, bereid om de eerste de beste trein naar nergens te nemen? Nu droeg ze haar verantwoordelijkheid tot het uiterste, alsof ze alles wilde meten met haar liniaal en geodriehoek. Als ik een glas verkeerd neerzette, als ik het koffieapparaat vergat schoon te maken of als bij het opmaken van het bed het kussen niet lag zoals zij het wilde hebben, sprong ze uit haar vel en moest ik het ontgelden. Nog erger was het als ze onder het strijken zei: 'Jouw probleem is dat je te veel van me houdt, dat is niet gezond.' Verslagen keerde ik terug naar Parijs. Opnieuw belde ik haar. Ik bood excuses aan die ze niet in ontvangst wilde nemen, want ze zei: 'Jij bent nou eenmaal zo, ik heb je niets te vergeven.' En op deze manier kreeg ze het voor elkaar dat ik mezelf en haar ging haten. Ze had me volledig uitgeput.

Na twee jaar, waarin ze me als een hond door alle straten had gesleept die ze bewandelde, maakte ze het uit over de telefoon, en liet ze me achter met een ruïne in mijn portemonnee en in mijn ogen. Ik was in Rome, stage aan het lopen bij een tijdschrift.

Het is me nooit meer gelukt haar te vergeten.

Sindsdien had ik haar niet meer gezien. Al zat ze soms, als ik het vriesvakje opende, naast de ijsblokjes, volkomen verdiept in haar eigen besognes.

Na haar studie Architectuur in Hamburg was Heike Krüger, Spaanse van Duitse ouders, teruggekeerd naar Madrid, de stad waar ze een deel van haar jeugd had doorgebracht. Volgens gezamenlijke vrienden had ze een belangrijke functie bij een jong architectenbureau.

Toen ik op Charles de Gaulle aan boord van het vliegtuig stapte, met mijn laptop en mijn leven, opnieuw, onder mijn arm, net achtentwintig, wist ik exact waar Heike Krüger woonde.

Ik ben verzet op romans die over tweede kansen gaan. Als elk leven een boek is, staat het boek van mijn leven er vol mee.

En wellicht daarom, om te ervaren dat ik aan een nieuwe etappe begon, die ik als een cadeau kon uitpakken, schreef ik op het servet dat ik vroeg aan de stewardess van Air France:

Ik weet zeker dat je ogen spreken, maar niemand luistert ooit naar ze, ik weet zeker dat ik het glazen uiterlijk van je gestalte zal herkennen, aarzel niet, mijn liefste, ik wacht op je. Zelfs als niemand naar ze luistert, weet ik zeker dat je ogen spreken. Ik weet zeker dat ik uiteindelijk het onzichtbare uiterlijk van je gestalte zal onthullen. Geef niet op, aarzel niet, mijn liefste, ik zal wachten op je terugkeer.

3

Het miezerde toen ik landde op Barajas, maar vergeleken met Parijs was de kou van Madrid kinderspel.

Jacobo kwam me afhalen. Mijn beste vriend uit de periode in Rome. Hij studeerde daar met een Erasmusbeurs. We brachten het jaar feestend door. We waren nog vrij van verplichtingen en kenden geen schroom.

Hij was enkele malen naar Parijs gekomen en gedurende mijn verblijf in Montevideo was er geen week voorbijgegaan waarin hij me niet had geschreven. Hij kwam uit Madrid en na zijn Erasmusbeurs was hij er teruggekeerd om zijn studie Sociologie af te maken. Hij had al een baan. Onderweg in zijn Fiat Punto praatte hij over het werkzame leven en het opstaan voor dag en dauw. Hij woonde met enkele collega's in de buurt van metrohalte Marqués de Vadillo. Hij stond erop dat ik bij hem logeerde zo lang als nodig was, maar waarschuwde me dat er vanaf twaalf uur 's nachts nog een huisgenoot kwam, Flopi, die 's nachts hun woonkamer huurde in ruil voor de kosten van gas, licht en water.

Toen we aankwamen, begreep ik de situatie. Het was een appartement op de eerste verdieping met uitzicht op het Vicente Calderón-stadion en de snelweg M-30. Het geluid van de boulevard voegde zich bij de oorverdovende muziek die door de woonkamer schalde. Jacobo's huisgenoten deelden een voorliefde voor chaos en staarden me aan met een vage blik. Ze hingen onderuitgezakt op stoelen en banken.

Een van hen nam de moeite om me een hand te geven.

‘Jij bent Sylvain, de Fransman, toch?’ Hij sprak mijn naam uit zoals je hem schrijft.

‘Ja, ja.’

‘Alles goed, vriend? Ik ben Johnny. Dus je logeert een paar dagen bij ons?’

‘Tot ik iets heb gevonden,’ zei ik.

Jacobo bracht me naar zijn kamer om mijn spullen weg te zetten. De kamer was zo klein dat mijn grote koffer niet tussen de muur en het bed paste, en op de gang moest blijven staan.

Ik vond het maar niks om in de woonkamer te slapen. Zelfs de werkplaats van monsieur Tatin, waar het een rommeltje was, zag er opgeruimder uit. Ik moest denken aan het huis van mijn moeder in Parijs, aan de schone lakens, de schone vloer, de schone kasten.

In de keuken lag een berg vaat in de gootsteen. Terwijl hij een soort hamburgers uit de diepvries haalde, die hij Russische steaks noemde, vroeg Jacobo: ‘Heb je nog wat van hoe heet ze gehoord?’

‘Nou, niet veel. Ik weet dat ze hier woont. Ik loop haar binnenkort vast wel tegen het lijf, neem ik aan...’

Dankzij hem zag ik Heike voor me op een strand van Puglia, wij tweeën stoeiend in het zand zodat niemand zag waar mijn handen zich bevonden. Te midden van de troep mijmerde ik over de kleur van haar huid en haar minuscule bikini.

Jacobo zette een kleverige koekenpan op het vuur. Ik wendde mijn blik af en op een kastdeurtje las ik een tekst van Charles Bukowski die uitlegde dat de staat van een keuken een afspiegeling is van de persoonlijkheid van een man: **WIE HEM HEEFT GEPOETST EN OPPERUIMD IS EEN KILLE MAN, BEREKENEND, HARD ALS STEEN EN VAN ABOMINABELE GEESTELIJKE KWALITEIT. WIE HEM NOOIT SCHOONMAAKT BEWIJST TE BESCHIKKEN OVER HELDER INZICHT EN EEN VRIJE GEEST.**

Na de maaltijd toonden ze zich begaan met de zojuist gearriveerde Fransman en gingen ze allemaal in slow motion op zoek naar hun bedden.

Moe en draaierig viel ik op de eerste de beste bank die Madrid me aanbood. Ik nam niet eens de moeite om mijn kleren uit te trekken. Ik trok een deken over me heen. Morgen was er weer een dag. Ik moest zo snel mogelijk een kamer vinden.

De slaap maakte zich van me meester. Het was één uur geweest. Ik

telde achteruit: zeventien, zestien, vijftien, veertien, dertien... en juist toen ik bewusteloos raakte, werd ik gewekt door het dichtslaan van de voordeur. Gevolgd door de echo van voetstappen en het gerinkel van een sleutelbos. Daarna de herrie van nog een deur. De lampen gingen aan.

Een kleine snuiter met een lange vlecht en sportschoenen met buitensporig dikke zolen stapte de woonkamer binnen. 'Hé vriend. Ik ben Flopi,' zei hij opgewekt.

'Sylvain... een vriend van Jacobo.'

'De Fransman?'

Ik knikte. Het plotselinge licht prikte in mijn ogen. Ik ging rechtop zitten en vouwde het kussen dubbel.

'Ik ga nog even op de PlayStation, hoor.'

Ik wist niet zeker of ik hem wel goed had verstaan.

'Rustig maar, ik doe het licht uit en dit schemerlampje aan,' legde hij uit. 'Ik slaap overdag in het huis van mijn moedertje en breng bij voorkeur hier de nacht door, als ik wat helderder ben... Sylvain dus, en wat is je achternaam?'

'Saury,' zei ik, 'je spreekt het uit als Sorrý.'

Flopi's vrolijke ogen keken me aan. Ik werd een glimlach gewaar, terwijl hij zei: 'Sylvain Saury... nee maar, lekker voor je, jongen... Dan ben jij degene die in Italië en Uruguay is geweest, of niet?'

'Ja, dat ben ik...'

Toen ik dacht dat hij al uitgepraat was, zei Flopi tussen de irritante geluidjes van de videogame door gedeceerd: 'Parijs, Montevideo, Rome, me reet, aan Madrid kan niets tippen... dat zul je wel zien...'

Was dit de aankomst in Madrid waarvan ik had gedroomd? In de verste verte niet. Klaarwakker pakte ik een vel papier en een pen van de vloer. Voorzichtig, zodat Flopi het niet kon zien, dacht ik aan de kaart die ik monsieur Tatin moest sturen en schreef:

Ik ben een koffer, ik ga van de ene kust naar de andere zonder vast punt...